

Arrest

nr. 169 599 van 10 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 september 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 augustus 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De tweede verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 20 december 1998 België binnen en vraagt op 21 december 1998 asiel aan. De eerste verzoekster, die eveneens verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt samen met haar kinderen op 5 juli 1999 België binnen en vraagt op 7 juli 1999 asiel aan. Op 12 januari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 juni 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partijen. Bij arrest nr. 97.984 van 26 juli 2001 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 26 juni 2001 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 11 maart 2003 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 31 maart 2003 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 8 mei 2003 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 145.553 van 7 juni 2005 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 18 november 2003 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 24 november 2003 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 22 december 2004 keren de verzoekende partijen terug naar hun land van herkomst.

1.6. De eerste verzoekster komt op 23 juli 2007 België terug binnen en vraagt op 25 juli 2007 een tweede keer asiel aan. Op 25 september 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 7.945 van 27 februari 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekster.

1.7. Op 8 november 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. De tweede verzoeker komt op 14 augustus 2008 België terug binnen en vraagt op dezelfde dag een tweede keer asiel aan.

1.8.1. Op 18 december 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 februari 2010 trekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing in. Bij arrest nr. 39.998 van 9 maart 2010 verwerpt de Raad het beroep tegen de (ingetrokken) beslissing van 18 december 2008.

1.8.2. Op 27 juli 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De tweede verzoeker stelt op 30 augustus 2010 beroep in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 63.081 van 14 juni 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.9. Op 23 oktober 2008 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 29 juli 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 10 februari 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 augustus 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 28 september 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.13. Op 5 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.14. Op 16 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.14.1. Op 3 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 148 884 van 30 juni 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.14.2. Op 29 juli 2015 wordt de in punt 1.14. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 18 augustus 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor L. L. (...) werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 27.07.2015 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan L. L. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN L. L. (...) ZONDER DE BIJVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

“(…)”

1.14.3. Op 29 juli 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing. Deze beslissingen, die op dezelfde motieven zijn gestoeld, luiden als volgt:

“(…)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden.*

(...)"

1.15. Op 16 november 2012 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing, die alle gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.1.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekende partijen onder meer de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aanvoeren. Door te stellen dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3.2.1. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij nog op dat de verzoekende partijen van ambtswege zijn afgevoerd op 18 april 2016.

3.2.2. Artikel 39, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

"§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Te dezen legt de raadsman van de verzoekende partijen ter terechtzitting een medisch attest voor van de behandelend psychiater, dr. O.K., van 29 april 2016 waaruit blijkt dat de eerste verzoekster in psychiatrische behandeling is. Gelet op dit gegeven kan *in casu* niet worden verondersteld dat de verzoekende partijen het land hebben verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, dat bestaat uit twee onderdelen, is als volgt onderbouwd:

“EERSTE ONDERDEEL

Vooreerst wensen verzoekers op te merken dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de vaststelling van de behandelende psychiater Dr. K. (...) dat de ziekte van eerste verzoekster een behandeling vereist buiten haar land van herkomst.

Tevens stelde de psychiater dat de continuïteit van de therapie noodzakelijk is en een terugkeer naar haar land van herkomst een desastreus gevolg zal hebben en het ziektebeeld zal verergeren.

De ambtenaar-geneesheer, noch verwerende partij hebben met deze elementen rekening gehouden, niettegenstaande zulks essentieel is voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen (art. 9ter Vw.).

Wanneer nergens blijkt om welke redenen de ambtenaar-geneesheer het niet eens zou zijn met deze vaststellingen van de psychiater, heeft het weinig zin om de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst te bespreken.

Dat verwerende partij dan ook de materiële motiveringsplicht heeft geschonden, minstens de aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld.

De bewering van de ambtenaar geneesheer in zijn advies dat niks betrokkenen zou verhinderen om terug te keren, is – gelet op de hoger vermelde vaststellingen van de psychiater – immers geenszins correct.

TWEEDE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

1. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet redelijk en met de nodige zorgvuldigheid werd gemotiveerd, nu men geenszins is nagegaan of er voldoende artsen (psychiaters) beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Nochtans werd in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen reeds gewezen op het feit dat de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen weinig ontwikkeld is in Kosovo. Niet alleen zijn de budgetten voor de mentale gezondheidszorg in Kosovo meer dan ontoereikend, bovendien is er een ernstig tekort aan psychiaters.

In het verzoekschrift werd hiervoor al verwezen naar een internationale studie van Caritas International, Country Sheet Kosovo,

Dit wordt ook nog steeds bevestigd in het verslag van IOM, Country Fact Sheet Kosovo (juni 2014), te vinden op http://www.bamf.de/SharedDocs/MILo-DB/EN/Rueckkehrfoerderung/Laenderinformationen/Informationsblaetter/cfs_kosovo-dl_en.pdf?__blob=publicationFile;

'Mental health care system in Kosovo do not have sufficient human resources nor facilities to treat persons with mental health disorders. Due to a lack of clinical psychologists and psychiatrists, there is almost no time for psychotherapy. The total lack of beds for chronically mentally ill persons and the lack of forensic psychiatry services aggravate the problem. There is only one child psychiatrist in the public health services to provide adolescent mental health services for an overall very young population. Drug addiction is a rising problem without an appropriate solution (no specialized professionals and institutions).'

Deze informatie is meer recent dan de informatie waarop verwerende partij zich beroept.

Een en ander zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 EVRM indien verzoekster, gelet op haar gezondheidstoestand en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst, geen verder verblijf in België zou bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

Immers, zoals blijkt uit de hierboven geciteerde studie zijn de psychisch-medische zorgen voor een land met zoveel mensen met psychische problemen duidelijk ontoereikend.

Bovendien is er een tekort aan professioneel opgeleid personeel, zodat het zonder meer duidelijk is dat verzoekster niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300).

Het redelijkheidsbeginsel, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden, aangezien verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen.

2. Wat de zorg en medicatie betreffen stelt verwerende partij dat de geneesmiddelen voor de behandeling van PTSD op de lijst van essentiële geneesmiddelen staan en mensen afhankelijk van sociale bijstand gratis zorg en medicijnen krijgen.

Vooreerst is het geenszins zeker dat de geneesmiddelen voor de behandeling van PTSD op de lijst van essentiële geneesmiddelen staan. Bovendien blijkt uit recentere documentatie (terug te vinden op het internet) dat behandeling van mentale aandoeningen erg beperkt is omwille van de afwezigheid van tweede generatie anti-psychootische medicijnen. Het is dan ook geenszins zeker dat de medicatie die verzoekster inneemt, voorhanden is in het land van herkomst. Zie Hans Joachim Salize, Juha Lavikainen, Allan Seppänen, en Milazim Gjocaj, 'Developing Forensic Mental Healthcare in Kosovo', *Front Public Health*. April 2014; 2: 26, te vinden op <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3985006/>:

'Whereas existing mental health care services seem to be more or less sufficiently staffed, the treatment options are limited due to a serious lack of essential resources, such as second-generation antipsychotic drugs or the coverage of an appropriate community mental health care network all over the country.'

Het wordt ook algemeen aangenomen dat bepaalde ziekten, zoals ernstige psychische ziekten, niet adequaat kunnen worden behandeld in Kosovo, (zie *Organisation suisse d'aide aux réfugiés, Kosovo: possibilités de traitement en cas d'insuffisance rénale aiguë*, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/europa/kosovo/kosovo-possibilites-de-traitement-en-cas-d2019insuffisance-renale-aigue.pdf>, Bern, 10.12.2013, p. 2).

Aangezien tot slot ook niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door verzoeker in te nemen medicatie en wat de exacte kostprijs is van medische zorgen bij de specialist, kan niet worden gesteld dat verzoekers kunnen werken voor het bekostigen van de nodige medische zorgen. Indien niet geweten is hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, kan niet beweerd worden dat verzoekers dit kunnen betalen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat men in Kosovo geen zorg kan krijgen die afdoende beschikbaar, toegankelijk en bereikbaar is.

Dat het middel derhalve ernstig is.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het middel gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter halen verzoekers de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel betogen verzoekers dat er geen rekening gehouden werd met de vaststelling van de behandelende psychiater dat de ziekte een behandeling vereist buiten het land van herkomst.

In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat er geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur een onderbouwd en genuanceerd advies heeft verschaft, waarbij hij de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijke behandeling beoordeelde en uitspraak deed over de vraag naar het bestaan van een “reëel risico” bij een terugkeer naar het land van herkomst zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur stelt in zijn advies dat uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat betrokkene lijdt aan PTSS en depressie en hiervoor nog enige tijd behandeld dient te worden door een psychiater die kan beschikken over antidepressivum.

De arts-adviseur ging derhalve de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen na in Kosovo en stelde vast dat antidepressiva beschikbaar zijn in Kosovo evenals de behandeling en de opvolging door een psychiater.

Hij stelt vervolgens dat uit de geraadpleegde bronnen eveneens kon worden besloten dat de medische zorgen en opvolging toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Verzoekers verwijst naar het medisch getuigschrift van dr. K. (...), om te stellen dat een behandeling vereist is buiten het land van herkomst. Dit medisch getuigschrift werd echter opgenomen in het medisch advies, d.d. 27 juli 2015. De arts-adviseur stelt dat uit dit attest dezelfde bevindingen blijken als uit het attest van dr. P. W. (...). Verzoekers beperken zich echter tot een loutere vaststelling doch blijven in gebreke aan te tonen dat een behandeling in het land van herkomst, waar de medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn, een reëel risico zou inhouden voor hun leven en fysieke integriteit.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als enige bevoegd is om de voorgelegde medisch attesten te beoordelen en volledig vrij is in de beoordeling ervan. In casu heeft de arts-adviseur vastgesteld dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, waardoor er geen reden is om aan te nemen dat er een behandeling buiten het land van herkomst nodig zou zijn.

Verzoekers kritiek als zou met de vermelding van dr. K. (...) geen rekening zijn gehouden bij het gevoerde onderzoek naar de beschikbaarheid ervan is derhalve geenszins ernstig.

Zij leveren voorts kritiek op het gevoerde onderzoek naar de beschikbaarheid van het aantal psychiaters in Kosovo.

Er dient te worden opgemerkt dat er geenszins een verplichting rust op de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of de medische zorgen voldoende beschikbaar zijn in het land van herkomst. Het volstaat, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat de medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

“Art. 9ter. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer

er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

In de het medisch advies wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“(…)“Aangepaste medische en psychiatrische begeleiding in Kosovo zou niet vergelijkbaar zijn met de behandeling die verzoekster in België ondergaat. Er dient echter opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. (...)”

Geneesmiddelen voor de behandeling van PTSD zijn op de lijst van essentiële geneesmiddelen en mensen die afhankelijk zijn van sociale bijstand ontvangen gratis zorg en medicijnen. (...)”

De adequate behandeling is bijgevolg beschikbaar toegankelijk in Kosovo.

Dienaangaande kan worden verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 72.086 d.d. 19 december 2011. In deze zaak werd verwezen naar een rapport toegevoegd door verzoeker waarin de kwaliteit van het verzorgingssysteem in Kosovo wordt aangekaart. De Raad oordeelde dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM. Tevens stelde de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

De ambtenaar-geneesheer concludeerde terecht dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gemaakt.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. 1 Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is niet ernstig.”

4.1.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het eerste onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij “geen rekening heeft gehouden met de vaststelling van de behandelende psychiater Dr. K. (...) dat de ziekte van eerste verzoekster een behandeling vereist buiten haar land van herkomst”.

Uit het medisch verslag van dr. O.K. van 11 april 2012 blijkt dat de eerste verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis met “een reëel gevaar voor suicide”, dat continuïteit van de therapie noodzakelijk is en dat een terugkeer naar haar land van herkomst “een desastreuus gevolg zal hebben” en daarenboven “haar ziekte toestand (zal) verergeren omdat ze dan opnieuw geconfronteerd wordt met

het psychisch traumatisch verleden waarvoor ze het land ontvlucht is". De behandelend psychiater besluit haar verslag met te stellen dat de ziekte van de eerste verzoekster "een behandeling buiten haar land van herkomst (vereist)". In het standaard medisch getuigschrift van dr. W.P. van 11 april 2012 wordt bevestigd dat behandeling en opvolging van de aandoening(en) van de eerste verzoekster buiten haar land van herkomst essentieel is "omdat terugkeer haar ziekte-toestand zal verergeren en onbehandelbaar maken omdat ze dan opnieuw geconfronteerd wordt met haar traumatisch verleden, waarvoor ze nu juist haar land ontvlucht is".

Uit deze getuigschriften blijkt duidelijk dat de eerste verzoekster behandeld (en opgevolgd) moet worden buiten haar land van herkomst omdat een terugkeer naar haar land van herkomst haar ziekte-toestand zal verergeren omdat ze dan opnieuw geconfronteerd wordt met het traumatisch verleden waarvoor ze het land ontvlucht is.

Noch in de eerste bestreden beslissing, noch in het medisch advies van de arts-adviseur van 27 juli 2015, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de eerste verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt op enige wijze ingegaan op de opmerkingen van de behandelende artsen die een behandeling in het land van herkomst, waar de eerste verzoekster opnieuw geconfronteerd zou worden met haar traumatisch verleden, onmogelijk achten. De arts-adviseur onderzoekt weliswaar of de nodige zorgen en de opvolging in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn, maar gaat voorbij aan de stelling in de voorgelegde medische verslagen van de behandelende geneesheren dat een behandeling van de aandoening(en) van de eerste verzoekster buiten haar land van herkomst essentieel is. Bijgevolg kan de redenering van de verzoekende partijen gevolgd worden waar zij stellen dat geen rekening werd gehouden met de vaststelling van de behandelende psychiater dat de aandoening van de eerste verzoekster een behandeling vereist buiten haar land van herkomst en dat de aanvraag aldus niet met de nodige zorgvuldigheid werd beoordeeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

4.1.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

4.1.3.2.1. Waar zij stelt dat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere vaststelling, doch in gebreke blijven aan te tonen dat een behandeling in het land van herkomst, waar de medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn, een reëel risico zou inhouden voor hun leven en fysieke integriteit, gaat zij eraan voorbij dat artikel 9ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk twee mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Aldus diende niet enkel te worden onderzocht of de verzoekende partijen al dan niet hebben aangetoond dat een behandeling in het land van herkomst, waar de medische zorgen en opvolging volgens de verwerende partij beschikbaar en toegankelijk zijn, een reëel risico zou inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van de eerste verzoekster, doch ook of deze behandeling voldoende adequaat is opdat de eerste verzoekster niet dreigt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst, wat *in casu* niet gebeurd is nu er geen rekening werd gehouden met de stelling in de voorgelegde medische verslagen van de behandelende geneesheren dat een behandeling van de aandoening(en) van de eerste verzoekster buiten haar land van herkomst essentieel is.

4.1.3.2.2. De verwerende partij maakt evenmin aannemelijk dat uit de loutere vaststelling van de arts-adviseur dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst volgt dat er geen reden is om aan te nemen dat er een behandeling buiten het land van herkomst nodig zou zijn. Dit strijdt volledig met het standpunt van de behandelende geneesheren, die van oordeel zijn dat behandeling (en opvolging) buiten het land van herkomst van de eerste verzoekster essentieel is, aangezien zij dan opnieuw zou worden geconfronteerd met haar traumatisch verleden. Minstens is in deze onzorgvuldig gehandeld door niet te motiveren waarom de arts-adviseur hier een tegengesteld standpunt inneemt.

4.1.3.3. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4.1.3.4. Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer worden de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) mee vernietigd.

De eerste bestreden beslissing is genomen in hoofde van de vier verzoekende partijen. Naar aanleiding van deze beslissing heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besloten over te gaan tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dit conform de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met de gezondheidstoestand en de familiale belangen van de betrokkene(n). Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden op dezelfde datum genomen door dezelfde ambtenaar, attaché J.B.

Aangezien uit de bespreking hierboven is gebleken dat geen rekening werd gehouden met de stelling in de medische verslagen van de behandelende geneesheren dat een behandeling van de aandoening(en) van de eerste verzoekster buiten haar land van herkomst essentieel is, moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan weerhouden worden in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing dienen dan ook samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN